

PROP DE VOSALTRES

LES OBRES DE MISERICÒRDIA (III)

Vestir, acollir, soterrar

Com dèiem la setmana passada, les dues primeres obres de misericòrdia corporals (donar menjar al famolenc i beure a l'assetgat) busquen remeiar les pobres més extremes en les que les persones es poden trobar, perquè sense aliment i beguda no es pot viure. Però els cristians no ens podem acontentar únicament en què les persones visquen, sinó que hem de procurar que siguin tractades i puguen viure amb dignitat.

En la Sagrada Escripura la nuesa és expressió de marginalitat, pel que té una connotació negativa: denota humiliació i esclavitud (*Gn 37, 23; Is 20,4*), indignència (*Jb 24,7*) i inclús alienació mental (*Mc 5,1-20*). I és que la nuesa està associada als efectes del pecat original (*Gn 3,7*). Al contrari, el vestit és signe de la condició espiritual de l'home i inclús de la seua dignitat de fill de Déu redimit per Crist. De fet, el Nou Testament descriu els creients com aquells que «s'han revestit de l'home nou» (*Col 3, 10*) o com els qui «s'han revestit de Crist» (*Ga 3,27*). Vestir a qui va despullat significa dignificar la persona marginada, tractar-la amb la dignitat que es mereix com a ésser humà i ajudar-la a reintegrar-se en la comunitat humana.

Durant aquests darrers anys, cada dia escoltem notícies sobre els fenòmens migratoris de les persones que busquen una vida millor que la que troben en la seua terra; o sobre les persones que han de fugir del seu país per temor de perdre la vida degut a situacions de guerra; o perquè pertanyen a grups religiosos o

ètnics sistemàticament perseguits. No ho fan per gust: arrisquen la seua vida, sovint són explotats per màfies sense escrúpols que s'aprofiten de la seua situació i el terme del seu viatge és insegur. Moltes vegades, quan arriben al seu destí es troben amb incomprensió i rebuig i no reben el tracte que correspon a la seua dig-

nitat de persones. Per a Israel, l'acollida de l'estranger és un dels preceptes més importants de la Llei (*Lv 19,33-34*), perquè el Poble va ser estranger a Egipte. El cristià també està cridat a «practicar l'hospitalitat» (*Rm 12,13*), és a dir, a acollir el foraster i ajudar-lo a què, en la mesura que siga possible, visca amb dignitat. Que l'egoisme no ens porte a oblidar aquesta obra de misericòrdia.

L'home ha sigut creat a imatge de Déu i el cos forma part del seu ésser. A més, el cristià no pot oblidar que el seu cos, cridat a la santedat, és temple de l'Esperit. Per això ha de ser tractat amb la dignitat que es deu a tota la persona. Per a Israel la privació de la sepultura és un mal terrible, un signe d'abandó i de càstig per part de Déu. El cristià, per la fe en la resurrecció de la carn, sap que el cos ressuscitarà com el de Crist, per la qual cosa donar sepultura digna a totes les persones és alhora signe de veneració i de respecte, i professió de fe i d'esperança en la resurrecció.

Que aquestes tres obres de misericòrdia ens ajuden a respectar la dignitat de tot ésser humà.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Us donaré governants com els desitja el meu cor...» (I)

En plena campanya electoral i a les portes ja d'unes noves eleccions, una amiga em va formular una pregunta: «En els temps bíblics, com designaven les autoritats?»

La resposta és molt complexa perquè els relats bíblics cobreixen una ampla franja de vint segles amb notables canvis socials, ocasionals uns i altres provocats intencionadament. A més, trobem procedències

ben variades (des del simple ciutadà nomenat rei, fins al qui, de família reial, ho és per successió dinàstica. Vegem-ne alguns casos:

El primer personatge que congrega les famílies hebrees i dirigeix el poble d'Israel, **Moisés**, fou escollit directament per Déu. Moisés pasturava el ramat del seu sogre pels indrets del Sinai i fou cridat per Déu: «Déu li digué: Ara jo t'envio al faraó; vés-hi

i fes sortir d'Egipte els israelites, el meu poble» (*Ex 3,10*). Moisés es resistirà a acceptar aquesta missió. Però, davant Déu, no hi ha escapatòria. I Moisés anirà a Egipte i, després de moltes proves, alliberarà el seu poble, el farà travessar el Mar Roig i el conduirà pel desert fins a les fronteres del país de Canaan.

Encara per iniciativa divina, però a través del seu profeta Samuel, fou

la unció de **Saül**, primer rei d'Israel. Tot i que aquí les circumstàncies no són tan, diguem, «glorioses». Quix, el benjaminita, pare de Saül, va perdre el ramat de someres i envià el seu fill amb els mossos a cercar-les. Van visitar el vident, el profeta. Aquell dia, Samuel unguí Saül rei d'Israel. Era el més alt i fort de tots (*ISa 9*).

Mn. Ramon Sàrries

PALABRAS DE VIDA

LAS OBRAS DE MISERICORDIA (III)

Vestir, acoger
enterrar

Como decíamos la semana pasada, las dos primeras obras de misericordia corporales (dar de comer al hambriento y de beber al sediento) buscan remediar las pobrezas más extremas en las que las personas se pueden encontrar, porque sin comida y bebida no se puede vivir. Pero los cristianos no nos podemos contentar únicamente con que las personas vivan, sino que tenemos que procurar que sean tratadas y puedan vivir con dignidad.

En la Sagrada Escritura la desnudez es expresión de marginalidad, por lo que tiene una connotación negativa: denota humillación y esclavitud (Gn 37,23; Is 20,4), indigencia (Jb 24,7) e incluso enajenación mental (Mc 5,1-20). Y es que la desnudez está asociada a los efectos del pecado original (Gn 3,7). Por el contrario, el vestido es signo de la condición espiritual del hombre e incluso de su dignidad de hijo de Dios redimido por Cristo. De hecho, en el Nuevo Testamento se describe a los creyentes como aquellos que «se han revestido del hombre nuevo» (Col 3,10) o como quienes se «han revestido de Cristo» (Ga 3,27). Vestir al que va desnudo significa dignificar a la persona marginada, tratarla con la dignidad que se merece como ser humano y ayudarla a reintegrarse en la comunidad humana.

Durante estos últimos años, cada día escuchamos noticias sobre los fenómenos migratorios de las personas que buscan una vida mejor que la que encuentran en su tierra; o sobre las personas que tienen que huir de su país por temor a perder la vida debido a situaciones de guerra; o porque pertenecen a grupos religiosos o étnicos sistemáticamente perseguidos. No lo hacen por gusto: arriesgan su vida, frecuentemente son explotados por mafias sin escrúpulos que se aprovechan de su situación y el término de su viaje es inseguro. Muchas veces, cuando llegan a su destino se encuentran con incompreensión y rechazo y no reciben el trato que corresponde a su dignidad de personas. Para Israel, la acogida del extranjero es uno de los preceptos más importantes de la ley (Lv 19,33-34), porque el Pueblo también fue extranjero en Egipto. El cristiano está llamado a «practicar la hospitalidad» (Rm 12,13), es decir, a acoger al forastero y ayudarlo a que en la medida de lo posible viva con dignidad. Que el egoísmo no nos lleve a olvidar esta obra de misericordia.

El hombre ha sido creado a imagen de Dios y el cuerpo forma parte de su ser. Además, el cristiano no puede olvidar que su cuerpo, llamado a la santidad, es templo del Espíritu. Por ello debe ser tratado con la dignidad que se debe a toda la persona. Para Israel la privación de la sepultura es un mal terrible, un signo de abandono y de castigo por parte de Dios. El cristiano, por la fe en la resurrección de la carne, sabe que el cuerpo resucitará como el de Cristo, por lo que dar sepultura digna a todas las personas es a la vez signo de veneración y de respeto, y profesión de fe y de esperanza en la resurrección.

Que estas tres obras de misericordia nos ayuden a respetar la dignidad de todo ser humano.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Llar Bet-Hània, casa d'acollida
interparroquial d'Amposta

A través de la **casa d'acollida Bet-Hània**, durant els mesos de març i abril, s'han portat a terme els següents serveis:

- **menjador solidari: 994 dinars** (492 el mes de març i 502 el mes d'abril). A més a més a molts d'ells se'ls ha facilitat el sopar.
- **hospitalitat: s'han acollit un total de 26 transeünts** (16 el mes de març i 10 el mes d'abril): a més de pernoctar, se'ls ha donat roba, sopar i esmorzar.

Una vegada més cal agrair al voluntariat del menjador, empreses, comerços i persones anònimes la seva generositat. Gràcies a totes elles s'ha pogut donar resposta a unes persones que, en el dia

d'avui, en tenien necessitat. Han fet realitat les obres de misericòrdia corporals: donar menjar al famolenc, vestir al despulat i acollir al foraster. Que el Senyor els ho premiï en escriu.

Mn. Ramon Font

El poble de Catí de rogativa
a Sant Pere de Castellfort

L'any 1321 és la data en la qual es troba ja documentada aquesta rogativa que complirà en 5 anys el seu 7è centenari.

A les 5 de la matinada, amb la despertà s'ha convocat a la gent per poder eixir a les 8 h de l'església.

A l'Avellà s'ha celebrat la Missa. Després, per Salvasoria s'ha pujat a la Llàcua havent resat les antífofes i dinat. Pel Mas de la Pinella, l'Hostal de la Roca i la Costa de Sant Pere s'ha arribat a l'ermita on després de resar Completes i menjar un plat de fols i arròs es canta un respons pels difunts del mas.

El diumenge a les 8 es va eixir cap al Santuari de la Mare de Déu de la Font. Allí s'ha celebrat l'Eucaristia a les 11.30 h. Per Ares cap a Catí, on s'ha entrat a les 8.30 de la tarda. A les 10 de la nit s'ha celebrat la processó solemne fins a l'església entonant l'*O Vere Deus* i el *Regina Caeli*.

Així s'ha complert, un any més, aquesta antiquíssima tradició que comença a preparar-se passat Nadal amb l'assaig dels cants.

Mn. Juan José Roca

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

El Tridu Pasqual en
el Jubileu de la Misericòrdia

La nostra reflexió sobre la misericòrdia de Déu ens introdueix avui en el Tridu Pasqual. Viurem el Dijous, el Divendres i el Dissabte Sant com a moments forts que ens permetran entrar cada vegada més en el gran misteri de la nostra fe: la resurrecció de nostre Senyor Jesucrist. Tot, en aquests tres dies, parla de misericòrdia, perquè fa visible fins on pot arribar l'amor de Déu. Escoltarem la narració dels últims dies de vida de Jesús. L'evangelista Joan ens ofereix la clau per a comprendre'n el sentit profund: «Ell, que havia estimat els seus que eren al món, els es-

timà fins a l'extrem» (Jn 13,1). L'amor de Déu no té límits. Com repetia sovint sant Agustí, és un amor que va «fins a la fi sense fi». Déu s'ofereix veritablement tot per a cadascun de nosaltres i no escatima res. El Misteri que adorem en aquesta Setmana Santa és una gran història d'amor que no coneix límits. La Passió de Jesús dura fins a la fi del món, perquè és una història de compartir els sofriments de tota la humanitat i una presència permanent en la vida personal de cadascun de nosaltres.

En resum, el Tridu Pasqual és el memorial d'un drama d'amor que

ens dóna la certesa que mai no serem abandonats en les proves de la vida. Tot és un gran misteri d'amor i de misericòrdia. Les nostres paraules són pobres i insuficients per expressar-ho plenament. Deixem-nos omplir amb aquesta misericòrdia que ens ve a l'encontre; i aquests dies, mentre tenim la mirada fixada sobre la passió i la mort del Senyor, acollim en el nostre cor la grandesa del seu amor i, com la Verge el Dissabte, en silenci, a l'espera de la Resurrecció.

(Dimecres, 23 de març de 2016.)

Missa Estacional a la Pquia. del St. Crist de la Catedral

Dins la Visita Pastoral al nostre arxiprestat del Baix Ebre, el dissabte 30 d'abril, a les 18 hores, el Sr. Bisbe va presidir la Missa Estacional a la parròquia del Sant Crist de la Catedral, celebrada a la capella de la Mare de Déu de la Cinta. Fou concelebrada per Mn. José Luis Arín, rector de la parròquia i Mn. Rafel Prades. Hi eren presents membres de la Reial Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta, Cort d'Honor, fidels de la parròquia de la Catedral i d'altres parròquies de la ciutat que omplien la capella.

Abans de l'inici de l'Eucaristia, ja estava exposada la relíquia de la Cinta i començà la celebració Mn. Arín que digué al Sr. Bisbe: Benvingut a l'Eucaristia de la parròquia del Sant Crist de la Ca-

tedral, ja que dins de la Visita Pastoral que fa a les parròquies de l'arxiprestat del Baix Ebre, està la nostra Catedral. Parròquia que pateix una degra-

dació notable, on més es concentra la pobresa de la ciutat. La població extracomunitària és del 41,65%, dels quals el 22% són d'ètnia gitana. A més a més la taxa d'atur dels districtes de la Catedral és del 20%. Tenim les següents realitats pastorals: UNER Maries dels Sagraris, Vida Creixent, Apostolat de l'Oració i Grup de Formació Bíblica. A nivell supraparroquial: Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta, Cort d'Honor i Associació Mn. Ovidio Tobías «Dóna'm la mà».

Després de la benedicció solemne del Sr. Bisbe, vam venerar la relíquia, mentre cantàvem l'himne de la Mare de Déu de la Cinta. Fou una celebració molt participada.

Maria Joana Querol

Neteja i pintura de l'exterior de l'església de l'Assumpció d'Amposta

El passat mes de març es van realitzar obres de neteja i pintura a la façana central i lateral del temple parroquial, de l'església arxiprestal. La façana principal, la que dona a la plaça de l'Ajuntament, s'havia arrebossat a l'igual que la lateral, la del carrer Nou, els anys 1989-1990, essent rector Mn. Federico Allara, amb l'ajuda i col·laboració de l'Ajuntament. S'havia cobert el parament i es portà a terme una neteja de la pedra natural i artificial de l'edifici.

Després de 25 anys, la façana principal necessitava una bona neteja. La climatologia i els excresciments dels ocells que hi niaven l'havien deteriorat. A més la plaça havia guanyat amb les obres de remodelació i amb el gran encert de deixar constància, amb pedres indicadores, de la planta de l'antiga església possiblement construïda a cavall dels segles xv-xvi, a partir de la destrucció del Castell d'Amposta a la segona meitat del segle xv. És de suposar que la primitiva església, anomenada del Sant Sepulcre, del segle xi, estaria ubicada a l'interior del Castell, ja que aquest era la seu de la comunitat hospitalària del Castellà, Gran Prior

de l'Orde, i la del Comanador i la seva comunitat religiosa, posteriorment.

Les obres efectuades a la façana principal han estat de neteja amb hidronetejadora a pressió i pintura a dues mans amb protector per a la humitat. Pel que fa al carrer Nou, s'ha fet neteja de la façana amb hidronetejadora a pressió i repàs de la soculada de pedra amb morter; s'ha pintat amb dues mans de pintura i una mà de protector per a la humitat.

Al mes d'abril es portà a terme la façana restant, la que dona al carrer estret. L'obra o operació consistí en picar el morter de la façana, escarregar-la de morter, lluir-la i pintar-la a l'igual que les altres façanes. Amb aquesta darrera operació es pot dir que s'ha acabat l'obra que s'inicià l'any 1773. Ens referim a l'acabament exterior. Hi ha constància que a l'any 1860 el bisbe Miguel José Pratmans hi celebrà l'Eucaristia i administrà el sagrament de la confirmació. Data aquesta que es pot considerar com la data més probable de la Dedicació d'aquest temple parroquial.

Mn. Ramon Font

AGENDA

► **De l'1 al 5 de juliol.** Pelegrinatge diocesà a Lourdes.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Am 2,6-10.13-16 / Sl 49 / Mt 8, 18-22]. Sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i doctor de l'Església; Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat; sant Ladislau, rei hongarès; sant Zoile, mr.; Tomàs d'Orvieta, rel. servita.

28. □ Dimarts [Am 3,1-8;4,1-12 / Sl 5 / Mt 8,23-27]. Sant Ireneu (s. ii), bisbe de Lió i màrtir, deixeble de Policarp d'Esmirna; sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i màrtir; santa Marcel·la, màrtir.

29. ■ Dimecres [Fets 12,1-11 / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16, 13-19]. St. Pere (o Qufes), de Bet-

saida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. i); santa Maria, mare de Joan-Marc; sant Cir, bisbe de Gènova.

30. ■ Dijous [Am 7,10-17 / Sl 18 / Mt 9,1-8]. Sants protomàrtirs de Roma, en temps de Neró (s. i); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emiliania, vg.

JULIOL

1. ■ Divendres [Am 8,4-6.9-12 / Sl 118 / Mt 9,9-13]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. xiii aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. ■ Dissabte [Am 9,11-15 / Sl 84 / Mt 9,14-17]. Sants Procés i

Martinià, mrs.; sants Bernadí Reolino, Joan Francesc Regis i Francesc de Gerónimo, i els beats Julià Mounoir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.

3. ■ Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Is 66,10-14c / Sl 65 / Ga 6,14-18 / Lc 10,1-12.17-20]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. vi); sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicilià, 682-683); beata Maria Anna Moggas Fontcuberta, verge (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fundadora de les Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

Diuenge XIII de durant l'any

COMENTARI

Deixeu-vos guiar per l'Esperit

El Senyor digué a Elies: «Ungeix Eliseu perquè sigui el teu successor com a profeta». Llavors Elies va fer com si passés de llarg amb un gest provocatiu que anticipa el del Ressuscitat davant els d'Emmaús. I a la vegada Elies li tirà a sobre el mantell de profeta: signe de la seva identitat.

Primer l'Apòstol proclama el fet alliberador: *Crist ens ha alliberat de l'esclavatge de la Llei*. Després diu: *perquè siguem lliures*.

La finalitat motiva l'exhortació: *Mantingueu-vos així —lliures—. No us sotmeteu altra vegada al jou*.

Aclarit de què hem estat alliberats, resta explicar per a què: *Mireu de no convertir la llibertat en un pretext per a fer el vostre propi gust*.

Ben al contrari: *Deixeu-vos guiar per l'Esperit*.

Reclamar la llibertat per a justificar *el propi gust* és llibertinatge. Invocar l'Esperit per a opcions egoistes és atemptar contra l'Esperit Sant.

Jesús *resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem* en «viatge» teològic vers la Passió.

Buscant *al·lotjament en un poblet de samaritans, la gent no el volgué rebre*: no per rebuig al seu missatge, sinó perquè *s'encaminava a Jerusalem*. Això provoca la pretensoió de Jaume i Joan: *Voleu que manem que baixi foc del cel i els consumeixi?* (com Elies a 2Re 1,10). Jesús no els féu cas.

Tres sentències subratllen la serietat de la crida a seguir Jesús: a) *El Fill de l'home no té on reposar el cap*: optar per seguir Jesús és assumir el seu estil de vida itinerant i pobre. b) *Deixa que els morts enterrin els seus morts*: no facis dels deures humans un pretext per oblidar els deures vers Déu. *Tu —cridat a seguir Jesús— vés a anunciar el Regne de Déu*. c) *Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és apte per al Regne de Déu*: l'amor de fidelitat a Déu ha de ser prioritari per il·luminar i enfortir tots els altres valors. La imatge de *l'arada* evoca *Eliseu que immolà els bous amb que llaurava, i se'n anà amb Elies*.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del primer llibre dels Reis

(1Re 19,16b.19-21)

En aquell temps, el Senyor digué a Elies: «Ungeix Eliseu, fill de Safat, d'Abel-Mehulà, perquè sigui el teu successor com a profeta.» Elies se'n anà, i trobà Eliseu, fill de Safat, que llaurava amb dotze parelles de bous. El mateix guiava la dotzena parella. Elies va fer com si passés de llarg i li tirà a sobre el seu mantell de profeta. Eliseu deixà els bous, corregué darrere Elies i li digué: «Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu.» Elies li digué: «Vés, torna a casa teva. Què t'he fet jo per impedir-t'ho?» Ell se'n tornà, prengué la parella de bous, els matà, va coure la carn amb la fusta dels arreus, convidà la gent i se'ls van menjar. Després se'n anà amb Elies i era el seu ajudant.

▶ Salm responsorial (15)

R. *Senyor, heretat meua i calze meu.*

Guarda-me Déu meu, en vós trobo refugi. / Jo dic: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç.» / Senyor, heretat meua i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. R. Beneït sigui el Senyor que em dóna seny. / Fins a les nits m'amonesta el meu cor. / Sempre tinc present el Senyor, / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se'n alegra i en faig festa tot jo, / fins al meu cos reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat, delícies per sempre. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 5,1.13-18)

Germans, Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures. Mantingueu-vos així. No us sotmeteu altra vegada al jou de l'esclavatge. Vosaltres, germans, heu estat cridats a ser lliures. Mireu només de no convertir la llibertat en un pretext per fer el vostre propi gust. Si us estimeu, poseu-vos al servei els uns dels altres. Perquè la Llei es troba tota en un sol precepte: «Estima els altres com a tu mateix.» Però si us mossegueu i us devoreu mútuament, penseu que acabareu destruint-vos. Ara, doncs, us dic: Deixeu-vos guiar per l'Esperit, i no satisfeu els capricis de la carn. Perquè la carn es deleix contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn. Esperit i carn lluiten l'un contra l'altre, per a no deixar-vos fer allò que voldríeu. Si us deixeu conduir per l'Esperit, no esteu subjectes a la Llei.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

(Lc 9,51-62)

Quan s'acostaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, ell resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem. Envià alguns que s'avancesin, i ells, tot fent camí, entraren en un poblet de samaritans per buscar-hi allotjament. Però la gent no el volgué rebre, perquè s'encaminava a Jerusalem. En veure això, els seus deixebles Jaume i Joan li digueren: «Senyor, voleu que manem que baixi foc del cel i els consumeixi?» Però Jesús es girà i els renyà. I se'n anaren a un altre poblet. Mentre feien camí algú li digué: «Us seguiré pertot arreu on anireu.» Jesús li respongué: «Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.» A un altre, Jesús li digué: «Vine amb mi.» Ell li contestà: «Senyor, permeteu-me primer d'anar-me'n a casa, fins que hauré enterrat el meu pare.» Jesús li diu: «Deixa que els morts enterrin els seus morts, i tu vés a anunciar el regne de Déu.» Un altre digué a Jesús: «Vinc amb vós, Senyor, però permeteu-me primer que digui adéu als de casa meua.» Jesús li respongué: «Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és apte per al regne de Déu.»

▶ Lectura del libro primero de los Reyes

(1Re 19,16b.19-21)

En aquellos días el Señor dijo a Elías: A Eliseo, hijo de Safat, de Abel Mejolá, le ungirás profeta en tu lugar. Elías se fue de allí en busca de Eliseo, al que encontró arando. Tenía delante de sí doce yuntas de bueyes, y él araba con la duodécima. Elías pasó junto a él y le echó encima su capa. Eliseo, entonces, dejó los bueyes, corrió detrás de Elías y le dijo: «Déjame dar un beso a mi padre y a mi madre, y luego te seguiré». Elías respondió: «Anda, vuélvete; pero ten en cuenta lo que he hecho contigo». Se apartó de Elías, tomó la yunta de bueyes y la inmoló; y con los aperos de los bueyes coció la carne y la repartió a la gente para que la comiera. Luego se levantó, siguió a Elías y fue su servidor.

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Tú, Señor, eres el lote de mi heredad.*

Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti; / Yo digo al Señor: «Tú eres mi bien.» / El Señor es el lote de mi heredad y mi copa; / mi suerte está en tu mano. R. Bendeciré al Señor, que me aconseja, / hasta de noche me instruye internamente. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa serena. / Porque no me entregarás a la muerte, / ni dejarás a tu fiel conocer la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Ga 5,1.13-18)

Cristo nos ha liberado para que seamos hombres libres; permaneced firmes y no os dejéis poner de nuevo el yugo de la esclavitud. Hermanos, vosotros habéis sido llamados a ser hombres libres; pero procurad que la libertad no sea un pretexto para dar rienda suelta a las pasiones, antes bien, servíos unos a otros por amor. Porque toda la ley se resume en ese precepto: Amarás a tu prójimo como a ti mismo. Pero si os mordéis y devoráis los unos a los otros, llegaréis a destruirlos mutuamente. Yo os digo: Dejaos conducir por el Espíritu, y no os dejéis arrastrar por las apetencias de la carne. Porque la carne lucha contra el espíritu, y el espíritu contra la carne; pues estas cosas están una frente a la otra para que no hagáis lo que queréis. Pues si os dejáis conducir por el Espíritu, no estáis bajo la ley.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas

(Lc 9,51-62)

Al llegar el tiempo de su partida de este mundo, Jesús resolvió ir a Jerusalén, y envió mensajeros por delante. Éstos entraron en una aldea de samaritanos para prepararle alojamiento. Pero los samaritanos no lo recibieron porque iba camino de Jerusalén. Al ver esto, los discípulos Santiago y Juan dijeron: «Señor, ¿quieres que digamos que baje fuego del cielo y los consuma?». Jesús se volvió hacia ellos y los reprendió. Y se fueron a otra aldea.

Mientras iban de camino, uno le dijo: «Te seguiré adondequiera que vayas». Jesús le dijo: «Las raposas tienen madrigueras y las aves del cielo nidos, pero el hijo del hombre no tiene donde reclinar la cabeza». Dijo a otro: «Sígueme». Y él respondió: «Señor, déjame antes ir a enterrar a mi padre». Y le contestó: «Deja que los muertos entierren a sus muertos; tú ven a anunciar el reino de Dios». Un tercero dijo a Jesús: «Yo te seguiré, Señor, pero permíteme que me despida antes de mi familia». Y Jesús le dijo: «El que pone la mano en el arado y mira atrás no es apto para el reino de Dios.»